

'Ik zoek niet meer naar bevestiging'

Na programma's over Zeeland en Groningen verdiept Winfried Baijens zich in *Het stof daalt* in de geschiedenis van Limburg en haar steenkoolmijnen. Daar leerde hij veel van. 'Ik heb bewondering voor die oude mijnwerkers.'

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Karel Sanders

Dan toch maar pinda-kaas. Alles is al opgeruimd als Winfried Baijens even na tweeën de NOS-kantine betreedt voor een late lunch. Hij heeft net vergaderd over het *Achtuurjournaal*, dat hij deze week elke avond presenteert. Wordt de wapenstilstand tussen Israël en Hezbollah de opening? Of toch de Franse misbruikzaak rond Gisèle Pelicot? In ieder geval niet de pro-Palestijnse demonstranten die 's ochtends voor het NOS-gebouw stonden. "Dat wordt een kortje", zegt Baijens, jargon voor een kort item.

Maakt zo'n protest voor de deur je extra bewust van wat er speelt?

"Zeker. Elk woord doet ertoe in deze tijd. Iedereen vindt

wat van de oorlog in het Midden-Oosten en laat dat weten. Dat leidt tot extra druk. Dat is ook goed; het maakt ons scherper. We zijn bij het *Journaal* heel kritisch op ons perspectief. Klopt dat nog? Zijn we niet bevooroordeeld? Daarover discussiëren we veel en we zijn het niet altijd eens. Soms ga ik met hoofdpijn naar huis."

Hoe ben je er na een week 'Achtuurjournaal' aan toe?

"Ik probeer als een monnik te leven, want het zijn zes lange dagen. Eerst sporten en dan vanaf de eerste online vergadering om negen uur alles lezen. Rond de middag ben ik op de redactie en beginnen we met samenstellen. De kijkers hebben om acht uur 's avonds al zoveel nieuws gehoord en gezien, hoe kun-

nen we ze toch nog prikkel en verrassen? We proberen nu verhalender te zijn in dit journaal. Dat past goed bij me; ik ben meer een verteller dan een nieuwslezer, denk ik. Daarom liggen die *Andere tijden*-series me ook zo goed. Ik leer er veel van. Over de inhoud, maar ook over hoe je een verhaal opbouwt. Dat helpt me weer bij de NOS."

Eerder maakte je series over Zeeland en Groningen, nu een over Limburg. Waarin schuilt daar het drama?

"De rode draad is dat deze provincies zich een win-gewest voelden, en niet gehoord door Den Haag. In Limburg sloten de mijnen vanwege het gas uit Groningen, 70.000 mensen raakten hun baan kwijt. Er werden alternatieven beloofd,

'In dit vak moet je toch een beetje van jezelf houden'

maar dat ging vaak niet om passend werk. Daar is veel frustratie over. Er ontstond grote werkloosheid en armoede. En mensen werden ziek, véél zieker dan werd erkend. De staat en de mijnbedrijven ontkenden lang dat stofflonden bestonden. Ze zeiden: 'U heeft een ernstige vorm van bronchitis' om maar geen compensaties te hoeven betalen. Veel mannen overleden. Ik heb bewondering gekregen voor die oude mijnwerkers. Het waren échte helden. Zij zorgden ervoor dat Nederland er warm bij zat en dat

de wederopbouw in jaren 50 snel verliep. Met deze serie zetten we ze op het voetstuk dat ze verdienen.”

Waarom vind je het belangrijk zulke verhalen te vertellen?

“Ik voel een soort noodzaak. Tussen mijn dertigste en veertigste heb ik veel programma’s gemaakt over – weliswaar prachtige – muziek en cultuur, maar ik miste de noodzaak. Ik wil dat wat ik doe, effect heeft. Dat er daarna iets gebeurt. Op goede dagen heb je dat bij de NOS wel. En ook met deze series lukte dat. *De aarde beeft* zette Den Haag weer even op scherp.”

Van wie heb je dat vertellen?

“Mijn vader praat ook veel, ik lijk op hem. Hij is vrolijk, enthousiast, overtuigd van zijn eigen mening. Net als ik, haha. Mijn ouders werkten allebei in het onderwijs, zodoende stonden ze altijd open voor nieuwe informatie en dat gaven ze hun twee zonen mee. Net als zij wil ik dingen uitleggen. Vroeger wilde ik ook het onderwijs in, maar ik zag ook dat het een vermoeiend beroep was, niet altijd goed beloofd en met moeilijke leerlingen of gedoe op scholen.”

Dan maar journalist?

“Thuis in Zeeland maakte ik al mijn eigen krantje, op →

Doneer een verjaardagscadeau

Verstuur 'm gratis, ga naar postnl.nl/mooigebaar

Profiel

zolder. Daar stonden ook de koffers van mijn bereisde ouders, volgeplakt met stickers uit verre oorden als Brazilië en Aruba. Ik vond dat fascinerend en droomde dat ik als een soort Kuifje de hele wereld over reisde. En dat is later een tijdje zo geweest, met name bij *Nova* en het *Jeugdjournaal*.”

Je deed op zolder niet Philip Freriks of Joop van Zijl na als journaalpresentator?

“Presenteren was nooit mijn ding; ik ben nogal verlegen. Veel mensen van vroeger snappen ook niet dat ik dit werk nu doe. Ik was een mager kind en was altijd druk en verlegen, een vreemde tegenstelling. Ik vertrouwde niemand, was bangig en mijn ‘vrienden’ pestten me omdat ik iel was, soms noemden ze me ‘mietje’. Dat hadden ze goed gezien, zou je nu kunnen zeggen. Ik heb toen bewust

NAAM Winfried Baijens
GEBOREN 13 december 1977 in Horst (Limburg)
OPLEIDING Journalistiek in Tilburg
PRIVÉ Woont samen met zijn partner Ferdinand in Rotterdam
CARRIÈRE Begon bij *Nova*. Werkte van 2003 tot 2007 bij het *Jeugdjournaal*. Presenteerde daarna radio- en tv-programma's voor BNN, NTR en NOS. Eind 2016 werd hij vaste presentator van het *NOS Journaal*. Voor *Andere tijden* maakte hij eerder *Het water komt* (over de Watersnoodramp van 1953) en *De aarde beeft* (over de gaswinning in Groningen). Sinds 2024 is Baijens een van de gezichten van het *Achtuurjournaal*. Op woensdagen presenteert hij het NPO Radio 1-programma *Met het oog op morgen*.

'Veel mensen van vroeger snappen niet dat ik presentator ben geworden'

andere vrienden gekozen waarbij ik me zelfverzekerder voelde. Dat schuchtere heb ik nog steeds. Voor een volle zaal moet ik echt een knop omzetten.”

Ben je een laatbloeiër? Pas na je dertigste ging je los.

“Jazeker! Op alle fronten, haha. Ik groeide fysiek pas laat. En voor mijn dertigste deed ik van alles door elkaar; in de journalistiek, maar ook in de muziekwereld. Ik was manager van mijn toenmalige partner, jazzartiest Wouter Hamel. Als ik bij vrienden was en iedereen lol had, zat ik op mijn laptop. Mails beantwoorden, van alles regelen, ideeën bedenken. Ik had zo'n onrust, was echt nog een puber. Toen die relatie stukliep en ik dertig werd, ging ik mezelf meer waarderen en kreeg ik meer plezier. In mijn vak moet je toch een beetje van jezelf houden, anders is het een lastig beroep. Het maakte het leven een stuk beter en makkelijker. Iedereen gaat door zo'n fase, vermoed ik.”

In welke fase zit je nu?

“Ik ben niet meer zo op zoek naar bevestiging. Als iets niet lukt, dan maar niet. Dat vind ik een prettig uitgangs-

punt. Ook wat mijn werk betreft sta ik er onbevangen in. Zolang het goed gaat, prima. En zo niet, dan ga ik wat anders doen. Ik heb geen gezin en sta redelijk autonoom in het leven. Ik geniet van de liefde die ik heb. En mocht dat misgaan, hoop ik dat het tot het laatste moment heel leuk is geweest – zo denken we er allebei over. Ik hoef niet meer per se van alles aan mezelf te veranderen. Ik ben nu best trots op mezelf.”

De onrust is verdwenen?

“Dat zal nooit veranderen. Als ik *Met het oog op morgen* doe, hoef ik pas om 20 uur in Hilversum te zijn. Dat ben ik niet gewend. Dan ga ik sporten, met mensen afspreken, vergaderen. Ik ben vaak al doodmoe als die dienst begint.”

Want ja, je bent inmiddels 47. Ook al schatten mensen je vaak veel jonger.

“Het is goed bedoeld, maar ik vind dat vreselijk. Als mensen zeggen: ‘Ben je al 47!?’ is dat echt geen compliment. Want eigenlijk zeggen ze: ‘Je bent al heel oud, maar dat zie je niet.’”

► HET STOF DAALT | WOENSDAG | NPO 2 | NTR | 22.05